

BOGOLJUB

TUJINI

Štev. 43., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 24. oktobra 1948.

MISIJONSKA NEDELJA

MISIJONSKA NEDELJA - NAJLEPŠA NEDELJA

Med vsemi 52 nedeljami v letu je gotovo najlepša in našemu Odrešeniku najbolj všeč misijonska nedelja. Saj je to nedelja, ko se zedini ves katoliški svet v veliko, vse druge presegajočo misel, ki je Gospodu najbolj pri sre, namreč kako pokristjaniti ves svet, kako prinesiti še tako oddaljeni duši Kristusov odrešilni evangelij. Kako bi ne bil Gospod vesel tega dne, ko vsaj ta dan pozabijo kristjani na svoje malenkostne skrbi in se z resnobo oklenejo velike Gospodove misli, ki bi morala biti sicer predmet našega vsakdanjega razmišljanja in dela, namreč kako pridobiti vse ljudi, da postanejo last Njega, ki je zanje prelil svojo dragoceno kri in brez katere ne morejo postati resnično srečni.

KLIC UTAPLJAJOČIH : REŠITE NAŠE DUŠE !

Žalostnih časih živimo. Na debelo se uničujejo človeška življenja in dragocene dobrine. Tudi ni še dolgo tega, ko so prihajala z morij dan za dnevno žalostna poročila, kako se pogrezajo v globino od bomb in torpedov zadete ladje in na njih ljudje. V duhu jih še gledamo, kako stegujejo obupno svoje roke iz razburkanih valov in se krčevito oprijemljejo, kar jim pride pod roke. Žalostni, nad vse žalostni, usmiljenja vredni so bili ti prizori. Toda še žalostnejši so prizori z duhovnega bojnega polja. S telesnimi očmi jih ni mogoče opazovati, toda z očmi duha in sv. vere gledamo, kako se potapljajo dragocene duše v razdivjanem morju poganstva, kako obupno kriliijo z rokami in iščejo lesa križa, na katerem umira božji Trpin tudi zanje, toda umirajoči Gospod jo pribit na rokah in nogah, ne more se skloniti in ponuditi potaplajočim svoje roke. Božja volja je, da mi pomagamo potapljajočim, da se morejo oprijeti lesa križa in najti uteho pri Kristusu. Rešiti utopljenca, kako plemenito delo; koliko bolj rešiti duhovnega utopljenca, kaj šele, če pomagamo do rešitve onim, ki si sami na noben način ne morejo pomagati!

PRETRESLJIVA PESEM ZVONOV

Po vsem katoliškem svetu se bodo na misijonsko nedeljo zazibali znanilci veselega in žalostnega, zvonovi, in se združili v pretresljivo pesem. Kakor ob ognju ali povodnji bodo klicali: "Ljudje, pomagajte!" V njihovem pretresljivem napevu se bo razločno slišal krik poganskih množic: Rešite naše duše! Iz daljnih poganskih krajev, od tisočmilijskih nesrečnih duš bodo prinašali ta obupni krik zvonovi, ki se znajo tako čudovito prilagoditi čustvom slehernega praznika ali nedelje. Zavedajmo se, da so ti pretresljivi glasovi namenjeni nam, da hočejo do našega srca, da v njem zbude čut dolžnosti in sočutja do najbednejših.

ČUDOVITA RODOVITNOST MISIJONSKEGA DELA

Čudovito je seme Gospodovega evangelija. Drobnost in neznatnost je bilo vsejano v zemljo, pa se je razraslo v velikansko drevo, katerega veje segajo že po vsem svetu. Tudi danes rodi še vedno stoterne in tisočerne sadove. Delo misijonarjev je čudovito rodovitno in zato hvaležno Misijonar razorje in poseje misijonsko njivo ali v Afriki ali v Indiji ali na Kitajskem ali kje drugje. Trud ni nikdar zaman. Prej ali slej seme prav gotovo vzkali, požene, raste in dozori. Tudi delo za misijone, ki ga moramo opravljati mi, ni nikdar zastoj. Saj ne more biti, ker za uspeh skrbi sam Gospod. Vsaka, tudi najmanjša molitev prinaša korist, tudi najmanjša žrtev v blagor poganskih duš ni zaman, vsaka malenkost, darovana za misijone, rodi stoteren in tisočeren sad. Pomen tudi neznatnih darov je čudovit. Iz drobnih kapljic je sestavljeno morje, iz peščenih zrn velikanska puščava, iz skoraj nevidnih celic je sestavljeno človeško telo. Ti dve misli nas morata nagibati k misijonski gorečnosti. Vsak, tudi najskromnejši dar rodi velike sadove. Prav iz teh drobnih molitev, žrtev in gmotnih darov se gradi in raste božje kraljestvo med pogani. Prav iz tega pa sledi, da Bog nikogar ni oprostil misijonske dolžnosti. Če ne moreš dati velikega kosa, nekaj drobtin pa lahko daš. V tem je ravno skrivnost življenja in rasti, da vsaka, tudi najmanjša celica, doprinese svoj delež k rasti živega telesa. Celica, ki nič ne sodeluje, je mrtva. Ali ni mislil Gospod tudi na našo misijonsko nedelavnost, ko je rekel: Vsako drevo, ki ne rodi sadu, bo posekano in v ogenj vrženo.

NAŠA KRIVDA, NAŠA VELIKA KRIVDA...

Ogromen tisočmilijski spreved gre mimo nas, vsak trenutek vidimo pred seboj druge obraze, druge ljudi. Kdaj bo konec tega žalostnega spreveda poganskih množic? Lahko stojimo 10, 20, 30 let, pa še ne bo konca. Kam neki hiti vsa ta velikanska množica s tako urnimi koraki? K svojemu Stvarniku in Sodniku. Nas kristjane, vsakega izmed nas, gredo tožiti božjemu Sodniku, ker nismo storili svoje misijonske dolžnosti, ker nesrečnežem nismo nudili tega, kar imajo pravico terjati od nas. Ali ni tako? Koliko pa smo do sedaj storili, da bi se ta strašni spreved zmanjšal. Ali ni nasprotno naša malomarnost kriva, da je vsak dan večji. Koliko drugačna bi bila danes podoba sveta, če bi bili keistjani izvršili svojo misijonsko dolžnost! Nikar se ne izgovarjamo na kristjane, ki so živeli pred nami. Zavedajmo se, da je naša krivda pred Bogom večja, če zanemarjamo svojo misijonsko dolžnost. Mi smo o njem mnogo bolj poučeni in imamo mnogo več možnosti, da jo izpolnimo, kot naši predniki. Dolgo in potrpežljivo je Gospod čakal na

nas kot gospodar na drevo, ki ne rodi sadu. Če bomo še naprej nerodovitni, kdo ve, kaj se bo zgodilo z nami? Ne igraymo se z Gospodovim potrpljenjem!

NA NOGE ZA KRISTUSOVO KRALJESTVO !

Žalostjo opazujemo, kako nekateri narodi z vsemi silami delajo na to, da razširjajo za vsako ceno in brez ozira na pravičnost meje svojih držav. Že dosedanje izkušnje kažejo, kako veliko zlo se iz tega rodi, koliko nedolžnih zaradi tega trpi. Tudi mi katoličani hočemo razširiti meje svojega kraljestva, ki je Kristusovo kraljestvo, toda ne v škodo narodom, ampak v njihovo srečo in korist. Kakor je vnema prej omenjenih obsodbe vredna, tako je nasprotno naše delo najplemenitejše in to, da se razširi na vse narode in čez vso zemljo!

POVDI-MOI - SINIKO - NA - POT

/Za god sv. Rafaela/

"Na pot miru in sreče naj nas vodi vsemogočni in usmiljeni Bog in angel Rafael naj nas spremlja na poti, da se v miru, zdravju in veselju vrnemo na svoj dom."

Tako priporoča sv. Cerkev duhovniku, da moli, kadar gre na daljno pot. Enako molimo tudi mi, ko zapuščamo dom.

Celo naše življenje na zemlji je potovanje. Naš pravi dom, ki ga ne bo treba nikoli zapustiti, so nebesa. Ko je otrok rojen na svet, mu prav po besedah te zgornje molitve voščimo srečno pot po dolini solz in hkrati srečno vrnitev v večni Očetov dom.

Ne navezujmo svojih src na to zemljo in nje dobrine, ne navezujmo svojih duš na ljudi - tako ne navezujmo, da pri tem Boga izgubimo. Smemo ljubiti zemljo in nje prelest, smemo se navezati na ljudi v tistih mejah, da nas vse vodi k Bogu. Nazaj smo klicani, od koder smo prišli.

Ali ne čutiš, kako silno ljubimo zemski dom, kako nam nič na zemlji tega doma nadomestiti ne more - kaj ni v tej vezanosti našega srca na zemski dom tisti dokaz, da smo za večni dom ustvarjeni. Bog te je poslal na svet, dal ti dušo in telo, da oboje neomadeževano, oziroma vsaj očiščeno, vrneš nazaj v njegove roke.

Prva pot v šolo je v družini kakor izreden dan. Prvikrat pošlje mati otroka v šolo, da ga drugi mesto nje vzgajajo, učijo. Saj se morda še spominjaš, kako te je mati spremljala do hišnega praga in naprej s svojimi očmi, kako ti je v srcu želela srečno pot. V tem prvem majhnem slovesu je obseženih vseh tistih sto in tisoč slovesov, ki jih mora vsak v življenju narediti.

In vsako tako majhno slovo je za nas kakor moder učitelj, ki ti govori: kjerkoli boš in karkoli boš delal - od vsega se bo treba posloviti, vse zapustiti - in iti za večno k Bogu. Tako bridkost slovesa so čutili tudi apostoli, "ki so zapustili vse in šli za Jezusom". In vprašujejo Gospoda, kaj jim bo zato dal, ker so vse zapustili. Stokrat vam bo vse povrnjeno in večno življenje boste prejeli.

Prav posebno globoko se vtisne v človekovo srce tisto slovo ob nastopu samostojnega poklicnega življenja. O enem takem slovesu celo Kristus govori: "mož bo zapustil očeta in mater in se bo pridružil svoji ženi..." Tu Kristus povdarja, da mora biti

to slovo celotno, popolno. Oče in mati ti danes kakor umrjeta, ko stopaš v družinsko življenje. Tvoja prva skrb in ljubezen velja tvoji družini. Zato sleherna nevesta začuti vso trdoto tega slovesa od svojega prvega doma: solze v njenih očeh govore o bridkostih poslavljanja. Ljudstvo je iz njenih solza naredilo pregovor, ki pravi: objokana nevesta, vesela žena, - in obratno.

Nam beguncem pa je Bog v svoji previdnosti naklonil še eno prav posebno slovo od zemskega doma. Postali smo begunci. Naj nam bo v taborišču še tako dobro, naj bo telesno in duhovno za nas najlepše poskrbljeno: največja sladkost nam je vzeta; dan za dnem drhtijo srca beguncev: moj sladki dom, kje si.

O da bi iz teh drhtečih src beguncev vzelo tisto silno hrepenenje po nebeški domovini. Dovolj sem občutil, kaj pomeni izgubiti zemski dom; nebeškega doma ne smem izgubiti, zanj sem pripravljen vse žrtvovati.

Tega hrepenenja po domu nam tudi Amerika ne more vzeti. Vsaj to sč bomo želeli, kar je bilo dano pesniku, ki so mu na grob pisali:

"Ena se tebi je želja spolnila,
v zemlji domači da truplo leži."

Eno slovo pa nas vse še čaka: slovo od zemlje. To slovo bi moralo biti za človeka ena največjih sladkosti - saj gremo k Očetu, v Očetov večni dom. Pa je temu slovesu radi izvirnega greha pridana strašna bridkost smrti. Solza iz oči je navadno poslednji izraz umirajočega človeka.

Mi smo Kristusovi, Kako bi si morali želeli tistega hrepenenja, ki ga je čutilo srce sv. apostola Pavla: da bi še bil rešen vezi telesa in zvezan s Kristusom. Tako apostol, ki je preporoval toliko dežel, hrani v srcu eno željo: skoraj že priti v Očetov dom in biti tako povezan s Kristusom. Onstran črnih vrat, ki jih smrt imenujemo, stoji naš večni dom. "Le tja, le tja hrepene srca vsa" (cerkv. pesem).

Zaključimo te misli z molitvijo, ki jo vsi duhovniki v naši taboriščni kapeli molijo vsak dan pri sveti maši.

Bodi blizu našim prošnjam, prosimo, Gospod; in vodi pot tvojih služabnikov k sreči tvojega zveličanja, da nas bo tvoja pomoč večno varovala na vseh različnih potih tega življenja.

~ NADBA MARY JONG ~

Miss Mary Jong, mlada Angležinja in jezikovna učiteljica, je z veliko naglico šla čez dunajski grajski Ring. Noga ji je zdrsnila nad nekim gibljivim zrnatim predmetom, tako, da je le s pomočjo dežnika ujela še ravnotežje. Zajezilo jo je, sklonila se je, da bi videla, nad čim bi kmalu padla. V mokrem blatu se ji je zasvetil križec, ki je bil obešen ob koncu niza iz bisernice. Že je mislila iti dalje, pa na križcu je vendar podoba Križanega. Toda vendar ne more pustiti, da bi jo pohodili nepazljivi ljudje, ki tod hodijo. Toda če pobere križ z nizom, bi pomazala svojo novo obleko. Vendar podobe svojega Gospoda in Odrešenika ne more dati takemu onečaščenju.

Mis Mary je hitro slekla svilen rokavico, pobrala skrinjo križ in niz iz bisernice iz blata in se vrnila na svoje stanovanje, kjer je v velikem strahu spoznala katoliški rožni venec, v katerem anglikanci vidijo nedovoljeno češčenje Matere božje.

V tem je začela podobo Križanega umivati in čistiti z njega blato; bil je preprost, lep srebrn križec na rožnem vencu

iz bele bisernice. Saj je njeno češčenje veljalo le križu. Ker pa je visel na katoliškem pobožnem predmetu, ga ni hotela dalj časa imeti, zato je poiskala gospodinjo in ji naročila, naj poišče lastnika.

Toda zgovorna Dunajčanka ni hotela nič vedeti o tem. "Kaj pa mislite, mis, saj Dunaj ni kaka vas, kjer eden drugega poznajo in vedo, kaj kdo ima. Molek lahko čisto mirno obdržite, obesila vam ga bom v sobo."

Preplašena mis je mogla le protestirati, pomagalo pa ni nič. Ko je mis zvečer proti šesti uri čisto zadosti utrujena od poučevanja angleščine prišla domov, je visel bleščeči rožni venec iz bele bisernice in s srebrnim križcem na steni blizu postelje in se je prav lepo odražal od rdeče preproge.

Naša strogo cerkvena mis je pravkar končala svoje priprave za čaj, ko je potrkal na vrata in mlada njena učenka priteče v sobo in jo prosi, če bi lahko že ta večer imela angleško uro, ko je drugi dan zadržana.

Zato je s seboj prinesla kar celo škatlo peciva za čaj in ga razložila po skromni mizici. Kar zakliče mlada deklica: "O, mis, kaj vendar vidim. Vi imate rožni venec! Ali mislite postati katoličanka?" in veselo je ovila roke okrog Angležinje, ki se je prestrašeno branila. Bog varuj, je zavpila, prosim, lepo prosim, vzemite to katoliško stvar s seboj, jaz je ne maram, na noben način je ne maram.

Ne, ne, saj rožni venec še od daleč ni tako nevarna stvar, kot vi mislite. Poglejte, pri rožnem vencu molimo pri vsaki jago: Zdrava Marija... - Mis pa si je zatisnila ušesa. Ne maram slišati, ne maram in ne smem!

To vam prav nič ne pomaga, draga mis, če svoje sveto pismo pazljivo berete, potem ste že velikokrat izmolili del katoliškega rožnega venca, ne da bi se zavedali.

Ko je Angležinja slišala o sv. pismu, je postala pozorna. Mlada Dunajčanka pa je vneto nadaljevala. Pri debelejših jago: molimo Oče naš, čisto natančno tako, kot ga je učil Odrešenik, pri manjših pa pozdravljamo Jezusovo Mater, milosti polna - in na koncu prosimo Mater božjo, da prosi pri Bogu za nas. Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smrtni uri. Amen. To pravzaprav molijo vsi kristjani, ne le mi katoličani, saj je to skoraj vse v sv. pismu in kdo ne bi rad srečno umrl?

Ta angleška ura je bila daljša in se je sukala okrog rožnega venca. Gospodična W., dober Marijin otrok, je pripovedovala, kako so vpletene v rožni venec različne skrivnosti, v katerih je vpleteno življenje Jezusovo in Marijino. Mis dolgo ni mogla zaspati. To kar je slišala od učenke, jo je precej razburilo, da se je preobračala po postelji. Končno se je dvignila, vzela rožni venec z žeblija, poljubila križec s podobo trpečega Odrešenika in začela čisto mehanično izgovarjati: Zdrava Marija... Gotovo dvajsetkrat je molila: Zdrava Marijo, kakor je pač znala, dokler ni zaspala.

Šest mesecev kasneje najdemo mis kot spreobrnjenko, kot presrečnega Marijinega otroka v nekem sestrskem zavodu. Potem je v Franciji na neki nekatoliški državni šoli za dekleta učila angleščino. Največja njena skrb je bila, da je dekletom, ki so bile cropane verskega pouka vlivala veliko ljubezni do Marije in do svetega rožnega venca.

=====

VELIKO RAJŠI IMA BOG TAKEGA, KI PREMIŠLJUJE, KAKO VELIKE SO NJEGOVE PREGREHE, KAKO MAJHNE NJEGOVE CEDNOSTI IN KAKO DALEC ZADAJ JE ŠE ZA SVETNIKI KAKOR TAKE, KI SE PREPIRAJO, KATERI SVETNIK JE BOLJ IMENITEN, KATERI PA MANJ.

(Tomaž Kempčan: Hoja za Kristusom).

-BOG GRE SKOZI STOLETJA-

Postavodajalec.

Redovna pravila, katera je Benedikt sestavil in od samostanske družine zahteval njih izpolnjevanje še v Vicovaru, je v polni meri in še poostreno uporabil tudi na Monte Casinu.

"Regula" - pravila so postala "sveta pravila" - niso bila učilo, ampak postava - zakon. V njih ni bilo ničesar orientalskega in za redovnika niso bila teorija ampak - zapoved.

Središče teh postav je bila "odpoved", katero je olajševala "vstrajnost" v samostanski družbi in "pokorščina" duhovnemu predstojniku.

Ta praktična npravstvena smer pravil je napravila Benedikta za očeta zahodnega redovništva. Res je bilo že preje več redovniških pravil za moške in ženske samostane - toda nobeno ni bilo versko tako poglobljeno in pravno ne tako jasno, zato je postalo osnova tudi za druge redove. Po teh Benediktovih pravilih so bili redovniki med seboj "bratje" in sinovi opata, ki je bil: oče, učitelj, zdravnik in pastir samostanske družine. Ti sinovi so bili zaupana čreda in z opatom na čelu so bili "delavci, sluge in vojaki božji". Njihovo delo in "vojna služba" je bila posvečena Bogu. Benedikt sam označuje svojo ustanovo kot vojaško poklicno formacijo v službi Boga. - Poveljnik je opat, toda gospodar, kateremu služijo - Kralj kraljev - za katerega se imajo boriti - BOG. Samostan je božja vojašnica. Po zapovedih Benediktovih pravil je vsa služba redovnikov samo v molitvi in delu po geslu njegovega reda od početka: "Moli in delaj".

Molitev je bila določena po strogem redu in v skladu z evharistično daritvijo - vse v "vedno večjo čast božjo", vse v čast za božjo Ljubezen po posebni liturgiji, ki je bila "vodilo" samostanske družine. Zato pa ni smelo biti "delo" v ničemer zanemarjeno. Po molitvi posvečena duša redovnika ni smela lenariti - ampak je vsakdo moral po opravljenih molitvah opravljati najtežja duševna in telesna dela - vse v pravem času. -

Vsak član samostanske družine se je strogo obvezal opraviti vse naložene dolžnosti. Vsaka osebna lastnina je bila strogo prepovedana. Niti knjiga ali pisalna potreščina ni bila last posameznika. Samostan mora biti sadovnjak kreposti in strahu božjega, ne pa učenosti, katera se sicer ni zapostavljala, toda prva ni bila. Poleg dela so bila obvezna "sveta branja". Pozneje je seveda ta red postal delaven in vodilen tudi na učenjaškem polju.

Jasnovidec.

K malo znanim Benediktovim dejanjem nam Gregor Veliki opisuje srečanje velikega redovnika Benedikta z gotskim kraljem Totilom l. 542. Bilo je srečanje ponižnega meniha - opata z zloglasnim in divjim voditeljem Gotov. Totila je že zavzel Neapelj in s svojimi trumami prodiral proti Rimu, Spodoboma se ustavi v Campagni ob vznožju Monte Casina. Totila je že večkrat slišal o svetosti opata na Monte Casinu in ker je bil Arijanec se je hotel prepričati o tem - seveda na svojstven način. Svojega mečenosca je dal obleči v škrlat in ga z ogromnim spremstvom pošlje kot Totila k Benediktu. Ta poskus pa se je ponesrečil. Ko Benedikt od daleč zagleda Rigga, mu zakliče: "Odloži, moj sin, kar nosiš, ker

ni tvoje!" Riggo prestrašen pade s konja in se ponižno vrne k svojemu kralju,, kjor pove o dogodku. Tedaj se Totila sam odpravi s sprejstvom na obisk k opatu. Pred opatovo častitljivo postavo pa je bil tako prevzet, da je ponižno padel k nogam Benediktovim. - Benedikt ga dvigne in mu reče: "Hudo delaš in hudo si delal. - Opusti hudobijo! Osvojil boš Rim in zagospodoval boš tudi preko morja. Devet let boš kraljeval in deseto leto umrl!"

Totila je globoko presunjen odšel in opatovo prerokovanje se je natančno izpolnilo.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

Potem je prišla bolezen, pomanjkanje in trpljenje in le malo je manjkalo, da ni umrl. Med tem pa je njena podoba že obledela. Večkrat mu je še prišla na misel, toda to srečanje ni bilo več tako boleče. Bilo je čaša močnega vina, v katero je bilo primešano nekaj grenkega pelina.

Še nekaj je bilo, kar je dobro vplivalo na njegovo razpoloženje. Bil je namreč postavljen pred sicer grozno, toda vendarle nespremenljivo dejstvo, da je med njo in njim prepad, ki ga nikoli ne bo mogole premostiti. Vsak od njiju bo ostal na svojem bregu. To dejstvo mu je vsak up, vsako željo že v kali zatrlo.

In ko je premišljeval to svoje sedanje stanje in prišel svojim razmišljanjem do kraja, je bil vesel in srečen in nad vse zadovoljen sam s seboj.

To njegovo srečo pa jje še povečalo dejstvo, da se mu je zdravje že močno izboljšalo.

PETO POGLAVJE .

1-

Približala se je jesen.

Bukov gozd nad zdraviliščem je zažarel v svojih čudovitih barvah, ki so se prelivale ena v drugo: zelena se je umikala rumeni in ta se je zopet umikala rjavi. Kadar pa je ob jasnih dopoldnevih objelo sonce te barvne harmonije, je pa ves gozd pozlatel.

Ob toplih jasnih dneh sta Janko in Harambegović vračajoča se s sprehoda obstala na glavni cesti in zrla gori proti zdravilišču in občudovala to krasoto, ki jo je božji Slikar tako bogato razlil na naravo, ki jo je ustvaril.

"Čudovito, čudovito" je dejal Janko, "škoda, da nisem slikar, pa bi takoj upodobil to pestrost barv na platnu."

"Da, res čudovito. Toda kako kmalu bo to minulo. V nekaj dneh bo padla slana in vse listje bo eno za drugim popadalo in kmalu bodo gole veje štrlele v zrak."

"Da, imate prav. Toda, prišla bo nova pomlad in zopet bo vse v zelenju in kmalu tudi v novih sličnih barvah", je dejal Janko in hotel prepoditi žalostno misel, tovarišu Harambegoviću.

"Ali se ne godi prav tako s človekom. Sedaj je morda še mlad, vesel, srečen, zadovoljen, zdrav, kmalu pa usahne, uvene, umrje."

Harambegović je bil letos že drugo leto na Golniku, zdravje pa se mu kar nihotelo vrniti. Šef zdravilišča se je trudil, toda ni imel pravega uspeha. Lansko jesen se je vrnil nazaj v Bosno, pa se mu je preko zime zdravje zopet poslabšalo. Rad bi

šel domov, zdravnik mu je to resno odsvetoval. Bogat je, lahko bi srečno in zadovoljno živel v krogu svoje družine, tako mu pa bolezen razjeda telo in srečo.

Ob lepih, jasnih sončnih dneh je še nekako prenašal svoje bedno stanje, ob pustih, deževnih dneh je pa neka čudna mora legla nanj, ki ga je večkrat gnala v obup. O takih dneh ga je tiščalo v prsih, dušilo ga je in kašelj ga je mučil.

"Ali je res vse izgubljeno, sestra", je dejal nekega dne sestri Valentini.

"Ne smete takoj obupati", mu je dejala sestra Valentina, ki se je vedno zelo trudila za svoje paciente.

"Imam občutek, da je tudi primarij izgubil vsako upanje."

"Ni tako hudo, kakor mislite. Sedaj v oktobru in novembru je najslabši čas. Deževje, hlad in sivi pusti dnevi moré človeka telesno in duševno. V decembru, ko nastopi zima in z njo jasni dnevi, bo zopet bolje."

"Veste, sestra, kadar sem takole ves potrt in se zavadam vse svoje revščine, tedaj si želim, da bi imel moč, da bi z eno samo potezo roke iztrgal iz sebe vse kar me teži in pije moje življenjske moči. Pa ni mogoče."

"Imate prav in vas razumem, gospod Harambegovič. Toda ljudje nimamo take moči. Samo Eden je, ki jo ima, to je tisti, ki daje življenje, ga jemlje in zopet obnavlja," je dejala sestra Valentina.

"In kdo je to, sestra Valentina?"

"To je Bog, Stvarnik nebes in zemlje in vsega vidnega in nevidnega sveta."

"Naš bog je Alah", je dejal Harambegovič.

"Bog je samo eden. Oče in Stvarnik vseh ljudi. Pravi te, da se imenuje vaš Bog Alah, naš pa se imenuje Ljubezen."

"Pravite sestra, da je vaš Bog mogočen, da daje življenje, da jemlje in obnavlja. Pa se je že kdaj zgodilo, da je vaš Bog komu vrnil zdravje - vrnil tako, kot si jaz želim, da bi z eno samo potezo roke odstranil, kar me boli in teži."

"Da, neštetokrat! Mi pravimo takim dejanjem in takim pojavom čudeži, ker bi se to po naravni poti nikdar ne mogli zgoditi. Ko je naš Odrešenik in Sin božji Jezus Kristus hodił po svetu, je s samo besedo ozdravljaj bolnike, še več obujal jih je iz smrti v življenje, zato, da bi pokazal, da je On tisti, ki je vse mogočen - da je on Bog."

"Pa se čudeži še danes dogajajo?"

"Da, še vedno. Kolikò se jih zgodi vsak dan, pa so skriti našim očem: mnogokrat ve zanje samo Bog in tisti, ki je bil božjih milosti deležen. Toda še ta nima popolnega spoznanja tega, kar mu je naklonil Bog. Zgode se pa tudi čudeži, za katere izve svet. V Franciji je mesto Lurd, v katerem se vsako leto zgodi mnogo čudežnih ozdravljenj. Vsak bolnik, ki roma v to mesto, da bi mu Bog naklonil zdravja, je od več zdravnikov pregledan, da natančno ugotove njegovo bolezen in po ozdravljenju morejo ugotoviti, da z naravnimi močmi, s katerimi razpolaga današnja veda, bolezen ni mogla biti ozdravljena."

"Komu pa Bog podeljuje te svoje velike darove?"

"Glejte, gospod Harambegovič, vi ste trgovec in bogat človek. Vse, kar imate, je vaše in od tega, kar imate, dajete tistemu, ki je najbolj potreben in najbolj vreden. In prav tako tudi Bog. Po svoji vsemogočnosti daje bogato, komur hoče in kolikor hoče, vendar ne prezira potrebe in vrednosti tistega, ki prosi."

(Prihodnjič dalje).